

царь Михайлъ, и созва философы вся, и сказа имъ рѣчи вся Словѣньскихъ князь. И рѣша философи: «есть мужъ в Селуни, именемъ Левъ, и суть у него сынове разумиви языку Словѣньску, хитра 2 сына у него философа»: Се слышавъ царь, посла по ня в Селунь ко Львови, глаголя: «посли к намъ въскорѣ сына своя, Мефодия и Костянтина». Се слышавъ Левъ, въскорѣ посла я, и придоста ко цареви, и рече има: «се прислалася ко мнѣ Словѣньска земля, просящи учителя собѣ, иже бы моглъ имъ протолковати святыхъ книги; сего бо желаютъ». И умолена быста царемъ, и посла я въ Словѣньскую землю къ Ростиславу, и Святополку и Къцьлови. Сама же приходъшема, начаста съставляти писмена азбукковъная Словѣньски, и преложиста *Апостолъ и Евангелъе*; и ради быша Словѣни, яко слышаша величья божия своимъ языкомъ. Посемъ же преложиста *Псалтырь*, и *Охтайхъ*, и прочая книги. И всташа нѣдци на ня, ропщуще и глаголюще: «яко не достоинъ ни которому же языку имѣти буквѣвъ своихъ, разетъ Евръи, и Грекъ, и Латинъ, по Пилатову писанью, еже на крестъ господни написа». Се же слышавъ папезъ Римский, похули тѣхъ, иже ропщуть на книги Словенския, река: «да ся исполнитъ книжное слово, яко възхвалятъ бога вси языци; другое же: вси възглаголютъ языки величья божья, якоже дастъ имъ святой духъ отвѣщевати; да аще хто хулитъ Словѣньскую грамоу, да будетъ отлученъ отъ церкви, донде ся исправитъ; ти бо суть волци, а не овцы, яже достоинъ отъ плода знати я и хранитися ихъ. Вы же, чада божья, послу-

Михайлъ рече къ философоу Костянтиноу: «слышиши ли философе рѣчь сию; итъ сего да не можетъ сътворити развѣ тебе; тѣ на ти дари мнози. И поимъ братъ свои игоумень Мефодия, иди же. Вы бо еста Селоунянина да Селоуняне вси чисто словѣньскы бесѣдоуютъ». Тѣгда не съмяста ся отрещи. . . И абие оустроивъ писмена и бесѣдоу съставль, побути ся ять Моравьскаго, поимъ Мефодия.

(Ср. ниже: *псалтырь* бо бѣтъкъмо и евангеліе съ апостолъмъ и избранными слоужьбами църквьными съ философъмъ *пръложилъ пръвѣ*). Бяхоу же етера многа чады, яже гоужахоу Словѣньскыя книги глаголюще: *яко не достоинъ никому же языку имѣти боуквъ своихъ, разетъ Евръи и Грекъ и Латинъ по Пилатову писанью, еже на крестъ господни написа, еже апостоликъ Пилатъны и трязычники нареклъ проклять. . . И посъла и написавъ епистолюю сию: . . да ся исполнитъ книжное слово, яко възхвалятъ господа вси языци и другоиде: вси възглаголютъ языки различны величья божия, якоже дастъ имъ святыи доухъ отвѣщевати. Аще же кто отъ сбьрацкихъ вамъ оучитель. . . начьнетъ дързноувъ инако развращати вы, гадя книги языка вашего, да будетъ отълученъ не тѣкъмо въсуданъ и църкве, донде ся исправитъ; ти бо соуть волци, а не овцы, яже достоинъ отъ плодъ ихъ знати и хранитися ихъ. Вы же чада възлюбленная, послушайте оученія божия и не отриньте наказания църквьнаго, да ся обряцете истиннии поклонители божии, отъцю нашему небесьному, съ всѣми святыми, аминь». Приятъ же и *Коцль* съ ве-*